

İbreti Baba'nın büyük kızı Sultan'ın eşi Süleyman, eşini geçim sıkıntısından dolayı işçi olarak Almanya'ya göndermek istemiş. Sultan da çocuklarının küçük olduğunu, hem kendisinin, hem de çocukların çok sıkıntı çekeceğini ileri sürerek gitmek istememiş. Eşinin aşırı ısrarı üzerine neticede Almanya'ya işçi olarak gitmiş. Eşinin gitmesinden birkaç gün sonra annesiz kalan çocukların kahrını çekemeyen Süleyman, gece gündüz ağlar olmuş ve bu durumu gören İbreti Baba duygularını aşağıdaki şiirle dile getirmiş.

HASRET

Tutamıyom gözlerimin yaşını
Nasıl dindireyim sızımı benim
Gurbet ele saldım nazlı eşimi
Kimseler çekemez nazımı benim

Yarım geçti gitti, ben kaldım burda
Göz göre kendimi saldım bu derde
Bilmem ki ben nerde, Almanya nerde
Kış kıyamet ettim yazımı benim

Dostlarım toplanıp halimi sorsun
Aklı olan benden bir ibret alsın
Dökeyim dertlerim gözüyle görsün
Hergün yaşla dolan gözümü benim

Nasıl kurtulayım ben bu davadan
Yavrular sızlaşır ıssız yuvada
Ne haber ne mektup nazlı sunadan
Hasret ile yaktı özümü benim

İBRETİ, sanki bir ıssız çöldeyim
Gönlüm kederlidir, gözü yoldayım
Dostun hasretiyle gör ne haldeyim
Getirin şu dertli sazımı benim